

Alejandro Zambra
ČILĖS POETAS

Iš ispanų kalbos vertė Aistė Kučinskienė

R A R A

Vilnius, 2021

I. ANKSTYVOJI KŪRYBA

Tai buvo pernelyg susirūpinusių motinų, atsainių tėvų ir raume-ningų vyresnių brolių laikas, bet ir antklodžių, apklotų ir pončų laikas, tad nieko nestebino, jog Karla su Gonsalu kas vakarą dvi ar tris valandas praleidžia ant sofos apsikloję dailiu raudonu Čilojės vilnos ponču – stingdančią 1991-ųjų žiemą jis atrodė esąs pirmo būtinumo daiktas.

Nors kliūčių ir pasitaikydavo, pončo strategija Karlai su Gonsalu leisdavo atlikti beveik viską, išskyrus įstabiąją, šventąją, grėsmingąją ir išsvajotąją sueitį. O štai Karlos motinos strategiją grindė simuliavimas, neva jokios strategijos ji neturinti, – tik, kad apmalšintų jų drąsą, ji kartkartėmis švelniai pašaipiai klusteldavo, ar jiems ne per karšta, o šie unisonu virpančiais balsais, lyg prasti aktorinio meistriškumo studentai, atrėždavo, kad ne – kad žiauriai šalta.

Karlos motina pranykdavo koridoriuje ir panirdavo į serialą, be garso žiūrimą savo kambaryje – jai pakakdavo girdėti svetainės televizorių, nes Karla su Gonsalu serialą taip pat žiūrėdavo, nors ir

ne itin įdėmiai, bet nerašytos žaidimo taisyklės vertė neatitraukti dėmesio, net jei vien tam, kad galėtų natūraliai atsakyti į motinos komentarus, mat ši reitsykiais – kintančiu reguliarumu – vis sugrįždavo į svetainę perstatyti vazos, sulankstyti servetėlių arba atlikti kito abejotinos skubos darbo ir skersai žvilgčiodavo į sofos pusę, ne tiek norėdama juos pamatyti, kiek siekdama, kad šie pajastų, jog yra matomi, ir pažerdavo tokių frazių kaip „ji pati prisiprašė“ arba „šitas tai visai durnas“, o tuomet į kamuoliuką susisukę Karla su Gonsalu visą laik unisonu ir prisišikę iš baimės atsakydavo „taip“ arba „aišku“, arba „matosi, kad įsimylėjus“.

Bauginantis Karlos vyresnis brolis (regbio jis nežaidė, bet pagal sudėjimą ir elgesį būtų nesunkiai patekęs į šalies rinktinę) įprastai namo parsirasdavo jau po vidurnakčio, o tuos retus sykius, kai pareidavo anksčiau, užsisklėsdavo savo kambaryje žaisti „Double Dragon“; visgi būta rizikos, kad jis nusileis apačion prigriebti duonos su dešra ar kolos stiklinės. Laimė, tokiu atveju Karla su Gonsalu galėjo pasikliauti stebuklinga laiptų pagalba, ypač antros, tai yra priešpaskutinės, pakopos: nuo skandalingo girgždėjimo iki akimirkos, kai vyresnėlis pasirodo svetainėje, prabėga lygiai šešios sekundės – užtektinai laiko jiems taip įsitaisyti po pončū, kad atrodytų it du nekalti nepažįstamieji, kartu iš gryno solidarumo besigelbstintys nuo šalčio.

Darbo dienos pabaigą kas vakarą nužymėdavo futuristiška muzikinė naujienų laidos vinjetė, tuomet porėlė aistringai atsisveikindavo kieme, o tai retkarčiais sutapdavo su Karlos tėvo grįžimu – tarsi pasisveikindamas arba įspėdamas apie grėsmę pasigirdavo riau-mojantis tojotos variklis ir juos nutvieksdavo automobilio šviesos. Kai būdavo gerai nusiteikęs, tėvas, kilstelėjęs antakius, mestelėdavo:

– Jau per ilgai čia burkuojat.

Kelionė nuo La Reinos komunos iki Maipu aikštės trukdavo daugiau nei valandą, o eidamas Gonsalas skaitydavo; blausūs žibintai ne

visada tai leisdavo, tad kartais turėdavai tenkintis tuo, kad akį į eilėrašį užmeti tik stabtelėjęs prie apšviesto gatvės kampo. Kas vakarą jis gaudavo barti, kad per vėlai grįžo, ir kas vakarą prisiekindavo ateityje pareisiąs anksčiau, nors pažado laikytis net neketino. Užmigdavo galvodamas apie Karlą, o negalėdamas užmigti – taip nutikdavo dažnai – apie ją galvodamas masturbuodavosi.

Masturbuotis galvojant apie mylimą žmogų, kaip žinoma, yra pats karščiausias ištikimybės įrodymas, juoba jei drožimą, kaip sako filmų anonuose, grindžia tikri faktai: užuot pasinėręs į nerealias fantazijas, Gonsalas įsivaizduodavo save su Karla ant tos pačios įprastos sofos, apsiklojusius tuo pačiu Čilojės vilnos ponču, o vienintelis skirtumas, vienintelis fiktyvus elementas tas, kad jie yra vienudu ir tada jis jai įkiša, o ji apsikabina jį ir grakščiai užmerkia akis.

Priežiūros sistema atrodė neįveikiama, bet Karla su Gonsalu tikėjo, kad svarbioji diena kada nors išauš. Taip ir nutiko pavasariui baigiantis, tiksliai tada, kai ėmė kilti grėsmė, jog visus planus sugriaus kvailas karštis. Aštuntos valandos pavakarės ramybę nutraukė garsus stabdžių cypimas ir klyksmų choras: ties gatvės kampu kažkas parrenkė mormoną, taigi ponia strimgalviais išlėkė pasiždomauti, o Karla su Gonsalu suprato: atėjo išsvajotoji akimirka. Turint galvoje, kad sueitis truko trisdešimt sekundžių, o nedidelei kraujo dėmelei išplauti ir šiai nemaloniai patirčiai įsisąmoninti prireikė trijų minučių, visas procesas tęsėsi vos keturias minutes ir po jų Karla su Gonsalu lyg niekur nieko prisijungė prie smalsuolių minios, apspitusios ant šaligatvio greta suknežinto dviračio tįsanti jauna šviesiaplaukė.

Jeigu jaunasis šviesiaplaukis būtų miręs, o Karla pastojusi, galėtume kalbėti apie nežymų pasaulio pusiausvyros poslinkį tamsiaplaukių naudai, nes juodbruvės Karlos ir dar tamsesnio Gonsalo vaikas sunkiai būtų galėjęs būti šviesiaplaukis, tačiau nieko panašaus nenutiko: mormonas liko luošas, o Karla taip užsisklendė, kentėjo

ir liūdėjo, kad, dangstydamasi kvailais pretekstais, dvi savaites atsisakinėjo susitikti su Gonsalu. O kai jau susitiko, tai tik tam, kad viską nutrauktų akis į akį.

Gonsalą pateisinant reikia pasakyti, kad tais nelemtais laikais informacija sklido vangiai, be jokios tėvų pagalbos, mokytojų patarimų ar mokomosios medžiagos, be vyriausybės programų ar ko nors panašaus, nes šalyje perdėm rūpintasi palaikyti ką tik atkurtą ir dar klibančią demokratiją, taigi niekas nesijaudino dėl tokių sofistikuotų pirmojo pasaulio reikalų kaip nuosekli lytinio švietimo politika. Staiga išvaduoti iš diktatūros, nužymėjusios jų vaikystę, Čilės penkiolikmečiai į suaugusiųjų gretas žengė pūsdami žolę ir klausydami Silvio Rodríguez¹, „Los Tres“² arba „Nirvana“, o įvairiausias baimes, nusivylimus, traumas ir nuostabas bandė perprasti patys, beveik visuomet pasitelkę pavojingąjį bandymų ir klaidų metodą.

Tada, žinoma, dar nebuvo milijonų interneto įrašų, diegiančių sekso kaip maratono idėją; Gonsalas žinojo tokius žurnalus kaip *Bravo* ar *Quirquincho*³, porašyk, sakykime, „skaitė“ kelis *Playboy* ir *Penthouse* numerius, bet pornografinių filmų niekad nebuvo matęs, taigi neturėjo audiovizualinės pagalbos, padedančios suprasti, kad – kuriuo tik kampu žiūrėtum – jo pasirodymas buvo tragiškas. Bet koks įsivaizdavimas, kas turi vykti lovoje, rėmėsi repeticijomis po pončū ir pagyrūniškais, neišsamiais ir apskritai išgalvotais kelių klasiokų pasakojimais.

Apstulbęs ir susikrimtęs Gonsalas darė viską, ką tik galėjo, kad susigrąžintų Karlą, nors viskas, ką jis galėjo, tebuvo kas pusvalandį

1 Silvio Rodríguez (gim. 1946) – dainuojamosios poezijos autorius iš Kubos, vienas garsiausių Lotynų Amerikos bardų.

2 Legendinė Čilės roko grupė, susibūrusi 1987-aisiais.

3 *Bravo* – paauglių žurnalas apie populiariąją kultūrą; *Quirquincho* – komiksų žurnalas suaugusiesiems.

atakuoti ją telefonu ir bergždžiai gaišti laiką jos mokyklos fojė su keliomis apsimitėlėmis ryšininkėmis, nė negalvojančiomis jam padėti, nes jis joms atrodė protingas, karštas ir smagus, bet, lyginamos su nesuskaičiuojamais Karlos gerbėjais, jos laikė jį nieko vertu keistu tipeliu iš Maipu komunos – svetimu.

Gonsalui neliko kitos išeities kaip susitelkti į poeziją: jis užsi-sklendė kambaryje ir per vos penkias dienas, lyg koks Neruda, išliejo keturiasdešimt du sonetus tikėdamasis, kad parašys ką nors taip stulbinamai įtikinama, jog Karla tiesiog nebegalės toliau jo neprisi-leisti. Retsykiais užmiršdavo liūdesį, bent kelioms minutėms viršų paimdavo intelektualinis darbas – sutvarkyti šlubuojančią eilutę ar ją surimuoti. Tačiau praėjus džiugesiui dėl, jo požiūriu, sėkmingo poetinio vaizdinio, išsyk grįždavo kartėlis.

Deja, nė vienoje iš šių keturiasdešimt dviejų kompozicijų nebuvo jokios poezijos. Tebus pavyzdžiu šis niekuo neįsimenantis sonetas, vis dėlto laikytinas vienu iš penkių geriausių – mažiausiai blogų – visame rinkinyje:

Telefonas – rausvas tartum saulė
Telefonas – žalias ir geltonas
Aš trankaus kaip zombis pardės hole
Ieškau tavęs, bet viskas – apgaulė.

Aš esu taurė be alkoholio
Aš lyg cigaretė piligrimė
Lūžtu kišenėj užpakalinėj
Aš lyg lempa, šviečianti be rolės.

Telefonas čirškia visą dieną
Šypsno jis nesukelia nė vieno.
Man skauda jau ausis ir paširdžius

Man skauda net dantis ir antakius.
Jau pavasaris, vasara, žiema
Galbūt net artinas mirtis mana.

Vienintelė pusėtina eilėraščio vertė – forsuočiai įvaldyta klasikinė forma, o tai visai pagirtina šešiolikmečiam jaunuoliui. Baigiamasis tercetas neabejotinai viso soneto blogiausias, bet ir pats autentiškiausias, nes Gonsalas tikrai norėjo mirti – nors ir drungnai, nestipriai. Visai nejuokinga dabar imti šaipytis iš jo jausmų – geriau šaipykimės iš eilėraščio, pernelyg tiesmuko, neišskirtinio rimo, iš sentimentalumo, netyčinio komiškumo, bet nenuvertinkime skausmo, nes šis buvo tikras.

Kol Gonsalas grūmėsi su ašaromis ir dešimties skiemenų eilutėmis, Karla nuolatos klausėsi tuo metu itin populiaraus „R. E. M.“ gabalio „Losing My Religion“, anot Karlos, tobulai atitinkančio jos nuotaiką, nors ji tesuprato vos kelis žodžius (*life, you, me, much, this*) ir pavadinimą, kurį siejo su nuodėme, lyg daina iš tikrųjų vadintųsi „Losing My Virginity“. Nors mokėsi katalikiškoje mokykloje, Karlos kančia nebuvo nei religinės, nei metafizinės prigimties, grynai fizinė. Atmetus visus simboliškumus ir drovumą, po sueities jai tiesiog žvėriškai skaudėjo: tas pats penis, kurį paslapčiomis ir su džiaugsmu imdavo į burną ir kasdien gan išradingai masažudavo, dabar jai rodėsi kaip negailestingas išdavikiškas grąžtas.

– Daugiau niekas niekad man jo nekiš, niekada. Nei Gonsa, nei kas kitas, – sakė draugėms, kas vakarą lankančioms bičiulę prieš jos pačios valią, mat Karla visomis kryptimis apsiskelbė norinti pabūti viena.

Karlos drauges galėjai padalyti į skaitlingą, angelišką ir nuobodžią vis dar nekaltųjų grupelę bei negausią, bet įvairialypę grupę tų, kurios jau buvo praradusios nekaltybę. Nekaltųjų blokas savo ruožtu dalijosi į mažumos pogrupį, kur merginos siekė likti skaisčios iki santuokos, ir daugumos – nuolat kintančio dydžio – pogrupį, sudarytą iš draugių, kurios *tiesiog vis dar ne*; pastarajam iki lemtingos akimirkos priklausė ir Karla. Nekaltybę praradusiųjų grupėje atitinkamai ryškiai išsiskyrė dvi merginos, kurias Karla sarkastiškai ir žavėdamasi vadino kairuolėmis, labiausiai dėl to, kad beveik visomis prasmėmis jos buvo radikalesnės, o gal tiesiog ne tokios susivaržiusios kaip visi kiti Karlos pažįstami. (Viena bandė įrodyti, kad Karla turi pakeisti savo mėgstamiausią dainą, nes, jos nuomone, „Divynyls“ daina „I Touch Myself“, tuo metu taip pat labai žinoma, labiau tinkanti situacijai nei „Losing My Religion“. „Mėgstamiausių dainų žmonės nesirenka“, – atšovė jai Karla ir buvo visiškai teisi.)

Apsvarsčiusi dosnius abiejų pusių patarimus, itin kliaudamasi būtent kairuolių nuomone, Karla nusprendė, kad logiškiausia būtų kuo greičiau iš atminties ištrinti pirmą seksualinę patirtį, o tam, savaime suprantama, skubiai reikia antros. Vieną penktadienį po pamokų ji paskambino Gonsalui ir pakvietė susitikti mieste. Jis iš laimės nenustygo vietoje, bėgte pasileido į sutartą vietą, o tai buvo keista, nes apskritai jis manė, kad gatvėmis lakstantys atrodo kvailai, ypač jei bėgioja mūvėdami ilgas kelnes. Jam teko važiuoti autobusu, kur nebuvo laisvų sėdimųjų vietų, bet jis vis tiek rado būdą iš naujo perskaityti nemažą dalį iš tų keturiasdešimt dviejų eilėraščių, kuriuos nešiojosi kuprinėje.

Karla jį pasitiko itin meiliai ir vos atėjusiam pasakė, kad jiems reikėtų vėl draugauti ir nueiti į motelį, nors būtent tam anksčiau beveik visus metus priešinosi, pasitelkdama argumentus apie padorumą, pinigų stygių, viso to nelegalumą, bakterijų baimę ir panašiai, o

dabar kone perspaustai viliokišku balsu patikino Gonsalą, kad labai nori, kad tiesiog mirtinai trokšta.

– Išsiaiškinau, kad netoli turgaus pastato yra toks motelis, prezervatyvais jau pasirūpinau, pinigų irgi turiu, – išpyškino vienu atsikvėpimu. – Varom!

Landynė buvo purvina, trenkė smilkalais ir daug sykių naudotu aliejumi, mat į kambarį galėjai užsakyti sūrio ar jautienos empanadų, be to, alaus, pičunčos ir piskolos kokteilių¹; nė vienu iš pasiūlymų jie nepasinaudojo. Moteris raudonai dažytais plaukais ir mėlynai dažytais lūpomis paėmė pinigus, o asmens dokumentų, žinoma, nepaprašė. Vos užtrenkę mažutėlio kambario duris, Karla ir Gonsalas nusimetė drabužius ir apstulbę įsistebeilijo vienas į kitą, lyg būtų tik dabar pažinę nuogą kūną, o tam tikra prasme taip juk ir buvo. Apie penkias minutes apsiribojo bučiniai, su liežuviais ir pakandžiojimais, paskui pati Karla užmovė Gonsalui prezervatyvą – ryte buvo pasibandžiusi su kukurūzo burbuole – ir jis iš lėto įėjo į ją, pakankamai švelniai ir jausmingai, siekdamas išsaugoti brangią akimirką, tad viskas sekėsi kuo puikiausiai; visgi pagerėjimas buvo menkas, nes vėl skaudėjo (Karlai net labiau nei pirmą kartą), o pati sueitis truko tiek, kiek šimto metrų distanciją bėgančiam sprinteriui prireiktų nubėgti pirmuosius penkiasdešimt.

Pakėlęs žaliuzes Gonsalas stebėjo iš darbo į namus traukiančius žmones, judančius taip lėtai, kad iš tolo atrodė neįtikima. Paskui atsklaupė prie lovos ir labai įdėmiai įsižiūrėjo į Karlos pėdas. Anksčiau nebuvo atkreipęs dėmesio į jų linijas, apskritai į tai, kad pėdose būna linijų; dabar, lyg bandydamas rasti išėjimą iš labirinto, gerą minutę vedžiojo žvilgsnį tais chaotiškais pėdsakais, išsišakojančiais link nematomų tolių, ir mąstė, kad reikia parašyti ilgą eilėrašį apie

¹ Empanados (isp. *empanadas*) – įdaryti paplotėliai. Pičunča (isp. *pitchuncho*) – Čilėje populiarius alkoholinis kokteilis iš vermuto ir čilietiškojo gėrimo *pisco*. Piskola (isp. *piscola*) – čilietiškojo *pisco*, sumaišyto su „Coca-Cola“ arba „Pepsi“, kokteilis.

žmogų, kuris basas brenda nesibaigiančiu keliu, kol nudildo visas savo pėdų linijas. Tada prisiglaudė prie Karlos ir paklausė, ar galėtų jai perskaityti savo sonetus.

- Taip, – atsakė ji užsisvajojusi.
- Bet jų keturiasdešimt du.
- Tai perskaityk mėgstamiausią.
- Sunku išsirinkt. Perskaitysiu dvidešimt.
- Tris, – nekantraudama derėjosi Karla.
- Penkis.
- Gerai.

Gonsalas, iškilmingai skiemenuodamas, ėmė skaityti savo sonetus, o Karla, nors ir troško pajusti, kad jie geri, iš tikrųjų nieko nesuprato. Jų klausydamosi galvojo apie Gonsalo kaklą, jo krūtinę, lygią tartum ledo paviršius, bet šiltą, apie grakštų kaulėtą stuburą, apie akis, kurios karkartėmis atrodo rudos, kartais – žalios ir visada šiek tiek nustebusios; ji manė, kad jis puikus, ir būtų tobula, jeigu jo eilės jai irgi patiktų, taigi klausė pagarbiai ir nežymiai šypsodamasi, dėdamasi rami ir atsipalaidavusi, nors iš tiesų buvo nusiteikusi veikiau melancholiškai.

Vos tik Gonsalas pradėjo skaityti penktąjį sonetą, pagarsėjo aimanos iš gretimo numerio, nuo kurio juos teskyrė plonytė siena. Toks nelauktas intymumas su šiais nepažįstamaisiais abiem sukėlė skirtingus pojūčius: Gonsalas jautėsi tarsi gavęs privilegiją sudalyvauti tikroje pornografijoje, tiesiogiai ir gyvai susidurti su tikru, neapdorotu seksu – griaudinčia lova ir pusiau sinchronizuotomis aimanomis, neabejotinai susijusiomis su įsimintinais dūriais. Karlą, priešingai, artumas iš pradžių trikdė, ji net apsvarstė galimybę padaužyti į sieną ir paprašyti bent kiek diskretiškumo, bet paskui apsisprendė susitelkti į tas dejonas ir pabandyti nuspėti, ar nepažįstamoji patenkinama būdama viršuje, ar apačioje, o gal kokia nors iš

tų keistų pozų, kurias jos klasiokės šelmiškai pašalioja ant lentos per pertraukas. Vien mintis apie tokias aimanas, lyg ta moteris būtų nugalima Didžiojo kirčio turnyro čempionė, Karlai tuosyk atrodė didinga, bet ir neįmanoma, nes dejonės kyla iš malonumo, ir nors būna, kad skausmą junti kartu su malonumu, Karlos atveju buvo kitaip – tik grynas vienatinis skausmas.

Staiga užplūdus norui šaukti garsiau nei kaimynė, Karla užsėdo ant Gonsalo ir pradėjo liežuviu kutenti jam kaklą. Jis abiem rankomis suėmė jai užpakalį ir pajuto, kaip per akimirksnį jam vėl pilnai stovi, taigi antrasis vakaro pasidulkinimas – jų gyvenime trečias, – skirtas ištrinti ar bent prislopinti ankstesnių kartų prisiminimą, atrodė neišvengiamas. Naują prezervatyvą užsimauti pabandė pats Gonsalas, sekėsi nerangiai, nors visai oriai, o tų papildomų sekundžių pakako, kad Karla išsisuktų nuo sueities ir pasiektų, kad šios savotiškos grumtynės baigtųsi įprasta ir sėkminga abipuse masturbacija.

Gonsalas prigludo Karlai prie krūtinės ir būtų beveik užmigęs, jei ne skandalingas vyksmas gretimame numeryje, kur kaimynai vis dar davėsi kaip triušiai ar kaip bepročiai, o gal kaip išprotėję triušiai. Jis paėmė nuotolinio valdymo pultelį, nes greit turėjo prasidėti serialas, kurį žiūrėti abu jau buvo užsikabinę, o čia nieko keisto, nes serialas šiaip buvo neprastas ir ėjo link pabaigos, bet Karla, iki tol geras dešimt minučių žvelgusi į lubas, pultelį išplėšė ir ne tik išjungė televizorių, bet dar ištraukė elementus ir sviedė į sieną. Trumpam stoji tylą, nors tylą to nepavadinsi, nes kaimynai vis dar buvo, kaip pasakytų literatūros teorijos dėstytojas, *in medias res*.

– Nesąmonė, – galiausiai ištare Gonsalas, nuoširdžiai negalėdamas patikėti. – To per daug.

– Ko per daug?

– Negirdi? Jie per ilgai. Manau, kad nenormalu.

– O man atrodo, kad kaip tik normalu, – pasakė Karla, stengdamasi kalbėti negriežtai. – Man atrodo, kad *būtent tai ir yra normalu*.

– Regis, daug žinai apie seksą, – iškošė Gonsalas, bandydamas nuslėpti gėdą. Ji neatsakė.

Kai gretimame kambaryje pagaliau prislopo šnopavimas, Karlai su Gonsalu motelyje dar buvo likusi valanda, bet jie jau nenorėjo nieko veikti, net ir išeiti. Gonsalas žvelgė į dailią Karlos nugarą, glostė nuo pečių nusidriekusius šviesesnius odos ruožus, atsiradusius kaitaliojant skirtingus maudymosi kostiumus ir panėšinčius į apverstą tatuiruotę.

– Atsiprašau, – tarė.

– Nieko tokio, – atsakė Karla.

– Atsiprašau, – pakartojo Gonsalas.

Jie surinko pultelio elementus ir dar spėjo pažiūrėti paskutines serialo minutes. Iki Alamedos avenidos ėjo kaip tik aptardami seriją. Tai buvo viena liūdniausių dienos, savaitės, gal viso jų santykio akimirkų: Karla su Gonsalu susikibę už rankų eina Alamedos kryptimi, kalbasi apie serialą. Lyg du nepažįstamieji, desperatiškai ieškantys pokalbio temos, – atrodė, tarsi jie apie kažką kalba ir yra kartu, bet žinojo, kad iš tikrųjų nekalba apie nieką ir yra paskiri.

Kaip pretekstą išsigalvojęs pilvo skausmą, Gonsalas užsirašė pas gydytoją Valdemarą Pupo, nors šis nebuvo nei psichiatras, nei psichologas, nei urologas ar kas panašaus, tiesiog pediatras, pas kurį Gonsalas nuo mažų dienų lankėsi. Šiaip linkęs kalbėti užuolankomis ir vartoti eufemizmus, šįkart pacientas viską išdėstė tiesiai: problema – pati sueitis, preliudijoje jis gali susilaikyti, bet įėjęs į Karlą – jis nesakė, kad tai įvyko vos du kartus, – jau nebegali išturėti. Daktaras, reikšdamas vyrišką solidarumą, garsiai ir seilėtai nusikvatojo.